

GÁL SÁNDOR

Pilleszárnyak

1
egy vers mennyit ér
hangtalanul
ha rám talál
több lesz tőle
vagy kevesebb
az egyre növekvőbb
magány
hihetném hogy ez itt
arasznyi pilleszárny
örömmé röppenő
szépséges égi láng

2
ahová nem jutottam el
s ahová már el se juthatok
a mérhető távolságok is
összezsugorodnak lassan
s nem marad
csábító illat utánuk
nem aszalt gyümölcsök
de utak járhatatlan
zúzalék-elegyei
és minden bennünk való
beleszilárdul
a semleges szürkeségbe

3
mi ez a csenden túli
távoli zörej
amit hallok
eső közelít
vagy csak
a halottak szíve zakatol
ki kérdez most arról
ami réges-rég elveszett
s nem maradt belőle semmi
semmi ami még
egyenlő volna velem
a szél csupán
meglehet
a magasban fönt
szinte már nem is hallhatón
túl önmagán
a valón –
s a nem valón
itt az est peremén

a kérdés mögött
egy emberi szó

4

(kiáltás)

*kell hozzá
egy folyó
s ívén a hang
amely látható
maga a suhanás
ama belső
nem az utolsó
de nem is az első
hanem amely
önnön csendjét rejt
s a mindenséget
újjáteremti*

5

*mintha távol
harangoznának
s mintha a hangok
kigyulladnának
lobbanván őrifénnyé
nem a tegnapnak
s nem is a mának
az örök bizonyosnak
a halálnak*

6

*a kulcscsontok
a gerinc és a bordaívek
amíg maguk is
semmivé omolnak
s lesznek részei
a mennyei pornak
aztán ismét jönnek
teremtő erők
gyújtani új csillagokat
egy tisztább jövőt
benne nyugalmat csendet
egy megélhetőbb emberi rendet*